

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ו.

עין משפט
נר מצוה

מבט א ב ג מיי פ"ח
 מהלכות טוומות מת
 הלכה יא:
ד ה מיי פ"ח מהלכות
 שקלים הלכה ט סמג
 עין מה:
זח ה מיי פ"ב מהל'
 כלאים הלכה טו:
בח ו מיי פ"ח מהל' מגילה
 הל' ד סמג עין דרשן
 ד טוש"ע א"ח ס' תרפא
 סעף א:
גז ז ח מיי פ"ב מהל'
 כלאים הלכה טו והלכה
 ז:
גד ט מיי שם הלכה [ז]
 טו:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) אולי צ"ל אי איכא חרש
צניינען טהור כו' דציני ציני
הוא וטמא ואולי דרבינו היה
לן גרסא אחרת.

אם יש סיד ביניהם. הניין הוא מסיד כדעתן פרק ה' דמעשר שני (מ"א) ומייתי לה פרק מרובה (ב"ק סט. וסס) אם יש סיד ביניהם לא ידענא כמה: **אע"ג** דליבא חרם. גרסינן ומנאמי מפרש חרם דומה הוא לחרסית ואין לצן כמו סיד ונ"ל פירושו אם יש

חרסית ביניהם (א) דומה שמצינין
 להודיע שהוא טהור שעד שם אין
 בית הקברות שאינה לזן ביניהם:
אמר רב פפא כשהסיד שפוך.
 פירוש ודאי כי ליכא סיד
 ומרסית טהורין אבל כשהוא מרובע
 ושפוך על ראשו אז צריך חרסית
 שאם יש חרסית יש לתלות שנתן
 לזידי האזן חרסית והסיד נתחצר
 זו וזרפו הסיד שעל ראשו עמה ואם
 אין חרסית א"כ סיד הוא של ציון
 ביניהם ולפירוש הקונטרס גרסינן
 אף על גב דליכא חורש (א) ומפרש
 ביניהם טהור דליכא חורש לה טומאה
 דהוי לה קבר שנחרש ותימה לי נהי
 דטהור מטומאת אהל טהור לא הוי
 דהוי כמו שדה שנחרש בה קבר ושמה
 טהור מזהל קאמר א"י לגמרי ע"י
 דישה וניפוח א"י ביניהם טומא
 ספיקות וש"י ספק א"י איכא ציון (א)
 הטומאה שביניהם אי לא ופילו איכא
 ציון הרי נחרש ומנאמי מפרש דהשתא
 סלקא דעתיה דה"פ אם יש ביניהם
 חורש טהור דודאי לא היה שם
 טומאה דאם היה ביניהם לא היה
 חורשו אדם תימה לי אמאי לא פריך
 דקתי בקמייתא אם יש סיד ביניהם
 דנתיים טמא אע"י דאיכא חורש
 והכל קמי א"י שם חורש ביניהם
 טהור ואע"ג דאיכא סיד ונ"ל דסלקא
 דעתיה דהך דברייתא איירי דליכא
 סיד דכי איכא סיד לא היה טהור
 לעולם דהא אין מצינין אם לאו על
 הטומאה (א) וכי חורשו לא יהא טהור
 ולהכי לא מקשה כי אם מסיפא
 דברייתא קמייתא דליירי דליכא
 סיד: **דאמר מר אין מרחיקים**
 כן פירש בתוספתא ובקונטרס ובספרים
 מנאמי דאמר מר אין מעמידין ציון
 כ"י ולפי זה אינו נותן טעם למה כל
 השדה טמא אלא נותן טעם למה
 תחתיהן טהורין דאין מעמידין ציון
 בתקום הטומאה ונהי דברות אחד
 שנים או שלשה שי לנו לומר דכל
 תחתיה טמא כי אין הטומאה בפחות
 מן הצינן אבל בארבעה יש לתלות
 הטומאה בכל השדה לפיכך תחתיהן
 טהורין: **ואכלאים** בחורו שם
 מועד נפקין. במשנה פי' מאי
 טעמא לא מקשה על אינן ויבדלו
 מהם מצינין על הבדורות ולא

כבר זיינו ומתחן כגון שירד שטף מים של גשמים ושטפו: **בב"י** קורין את המגילה. הוי מלי למתני ביי"ד ב" (בכפרים) אלא משום דט"ו זמן דדברים אחרים הוא כגון ומתקין את הדברים וכו'.

דמוזילי גבן. למד'ד לקמן (דף יג.) שבר פעולה שאין לו מה יוכל שרי נחא שיכולין ליעול שברן אלא למאן דאמר אסור לא ידעיין היכן ישברו פועלים במועד ושמה יש לומר דהני דמלוס המירו:

מתרומת חֶשְׁבֶּנָה. אין להקשות הא אית בהן מעילה דלב ז"ז מתנה עלייהו ובפרק בתרא דכתובות (דף קו. וס) איכא מיני טובא שטוטלין שכן מתרומת הלשכה: **שיש בה רובע.** פירוש כשרואה לזרוע דהא קמי ספא ר' יוסי (ס) מייית לה מיהו בשמעמין דאירי בזרע כבר י' לומר דלא פליגי וכן

ודלמא טומאה מגואי. ולא בין האילנות ולא נחרש במקום טומאה: (ט) מסובכין. שאין עומדין בשורה אחת קצב הגבולין אלא מערביין בצדל השדה דודאי נחרש כל השדה בשביל האילנות: הלא אמרן טומא מרחיקין ליון מקום טומאה. וכיון שסמוך לאילנות הויין ודאי טומאה בין האילנות הוה ודלמא טומאה מגואי: כל מיני דמאח עליה במסובכין ואיבשיה א

אחת מנזירות. בסיד תחתיה טמא.
 וומפי מורי הזקן אבן אחת מנזירות
 שיש סיד על גבה דליון זריך להרחיק
 הזיון מן האבן לפי שהזיון גבוה על
 גבי קרקע ויראה את האשין מיד קודם
 שיהא נוגע בו אבל צדדה מרחיקין
 לה זיון בסמוך דומנין לא חזי זיון עד
 דלתי ונגע ומאהיל: **שפים.** מנזירות
 תחתיהן טמא אבל ביניהן אם יש סיד
 ביניהם על הארץ טמא דמשום זיון
 הוא: **אע"ז דליקא חורש.** שלא חרש
 ביניהם מעולם טעור כי ליכא סיד:
אם אין חורש ביניהן טמא. ואע"ז
 דליכא סיד לפי שזיון את האבנים
 שמכאן ומכאן לא חשש לזיון ביניהם:
הכל. דקתני כי ליכא חורש טמא
 כגון סיד שפוף דלא ראיא אבנים
 ומרודה לכאן ולכאן ביניהן דאי איכא
 חורש מחמת חורש הוא **ו** דליקלף
 שנקלף מן האבנים ונפלו שם ביניהם
 וטהור ואי לא סיד דביני ביני
 הוא ומחמת זיון נעשה שם להודיע
 שיש גם ביניהם טומאה: **אין מרחיקין**
לזיון ממקום טומאה. ולהכי זיון כל
 ארבעה מאזרי דתהלך לא הוה השדה
 ונטמאה ובזיון דמזרז אחד לא סגי
 לכולה דלזין מרחיקין זיון ממקום
 טומאה: **ואכלאים בחולו של מועד**
נפקין ורמינהו בחד בחד בחד
משמיעין על השקלים. שיהו ישראל
 מביאין תרומת שקלים בניסן דכתיב
 בחדשו לחדשי השנה חדש והבא לי
 קרבן מתרומה חדשה: **בכרדים.**
 המוקפין חומה מימות יהושע בן נון:
והם מקואות המים. מקואות המים של
 מ' סאה שחוטטין אותן מן הזבל
 שנכנס לתוכן כל ימות הבשמים. והאי
 דלא פריך נמי בגמרא אשאר מתני'
 דתני ומתקנים הדרכים והרחובות
 בחולו ש"מ והכל תנא צט"ו בחדר
 משום דלאו פירכה הוא דבדן הוא
 דמתקנין להו תרי זימני דכי מתקן
 צט"ו בחדר אתו גשמים ומקלקלי
 להו והדרי ומתקני להו בחולו של
 מועד אבל אכלאים כיון דעקרו להו
 לגמרי בחמשה עשר בחדר למה לי
 למיפק בו בחולו של מועד ולהכי קא
 מביטרא: **כאן צבירי כלו דאשכנזי**

על הכבירות יואלם בט"ו באדר על האפילות בחולו של מועד דפסח:
צורעים. על התבואה יואלץ בט"ו באדר שקדמין לירקות: לא
 שנו. דאין יואלץ עליהם קודם אדר וקודם חולו של מועד: **משום**
שכר פעולה דמוזלי גבן. כלומר שיכול לשכור פועלין צוול לפי
 שאין עוסקין במלאכה בחולו של מועד: **שמע מיה.** מדעסקין
 לשכור פועלי צוול: **כי יהצין להו.** שכירות לפועלי דבטלי
 כלללים: **דאין סלקא דעמך מדידוהו.** דבעל הבית (ו) דבטלי
 להו אמאי יואלץ להכי בחולו של מועד משום שכר פעולה
 דבטלו בכל זמן אף על גב דליכא שכר פעולה צוול וכל מה
 דבצעי ליבא להו אלא מתרומת הלשכה יהצין להו וכל כמה דצמינן
 ללמנא מעות דהקדש עבדינן: **ועד כמה.** הוי כלללים דחייב לבטלו:
 ריבוע

אומר יצור והא לא שייך צמזע כזר וצפרק המוכר פירות (ב"ב 97 ע"ד).

(א) [לעיל ה: 3] חוספתא
שקלים פ"א [ע"ש],
(ג) [לעיל ה: 7] מגילה יג:
כט. שקלים פ"א מ"א,
(ה) כלאים פ"ג מ"א ז"ב זד,
(ו) [במדבר כח, 1] (5'
בשאר עמירות],

הגהות הב"ח

(ה) גמי דלחור מחמת
 חרס: דא דאייקף ו' דלא
 מרס: (ו) רש"י ד' דלא
 מסובכין צ"ל במסובכין:
 שם ד"ה סכא י'
 מחמת סכא ח' סכ"ד
 ואח"כ מרס' דלחורק' י'
 וטורו ורס' ומה"ד י'
 (ז) ד' ו' ח' ו' דלא
 מרסדור ונעל בימי הדנין
 ח' לאחא: (ח) תרס' י'
 ענף: י' אס י' חרס
 מרס' שאינא לבן
 ביתים דומא עמציין ו' י'
 צומ הקרורס סכ"ד:
 ח' ח' חמ י' אצ"כ
 לנכח: ח' ח' ח' ח' ח'
 טורו ומרס' דלחורקא
 (י) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 על הטמאה ערסין:
 (ח) בא"ד ח' ח' ח' ח'
 הטמאה ואפילו חרסו
 ח':

מוסף רש"י

משמיעין על השקלים.
בהכרזת בית דין (מגילה
כט.) בית דין מכריזין שביאו
שקלים למקדש (שם יג.)
ועל הכלאים. לעקור
כלאי הזרעים הניכרין בין
התבואה (שם כט.) שגדלו
הזרעים קצת וניזן יבכר
ועוקרין אותן משדותיהן
בהכרזת בית דין (שם יג.).